

Jász Attila
Naplószertartás I.

(F. K.* Liznjanban)

[SZOMORÚSZÉK]

A pusztában, a semmi határán,
az olajfaliget előtt a gyomnövények között
egy szék áll. Ha lehet ilyet mondani.
De nem ül rá senki régóta már.

[FELTÉTELESBEJEGYZÉS]

A fák lombja között élek legszívesebben.
Az apartman emeletes ezek szerint.

Szeretem, ha az eget elöttem óriási sirály szeli át.
Tehát közel a tenger, ha a teraszról nem is látszik.

[ÉBERÁLOM]

Álmomban általában nem egy másik álomvilágról álmodom, hanem arról, hogy
ébren vagyok. Most nyaralok. Lejárok bűvárkodni a tengerhez. Nincs semmi dol-
gom,

legalábbis úgy csinállok. Nézem az álmokkék vízben úszó álomszép halakat. Sziklá-
kat a víz alatt. A tenger fenekén a homokban a tengeri uborkákat, éppen olyanok.
Van wifi,

de nem használok netet, nem nézem a leveleimet. A teraszt idős teknősbékákkal
osztjuk meg, szám szerint héttel, együtt hűsölünk az élénkzöld növényfal mögött.
Együtt álmodunk.

---

* Szent Faustyna Kowalska nővér (1905–1938)

[BÚCSÚSZERTARTÁS 5:39]

Hajnalban,
amikor a gyíkok még a kövek között alszanak
és a szandálból kilógó nagylábujj
nedves lesz a harmattól a fűben,

az elhagyott lakókocsi melletti
hatalmas fügefával szemben
éppen felkel a nap
a tenger felett.

[VISSZAPILLANTÁS]

A visszapillantó tükörből túl gyorsan
tűnnek el az út menti fák.
Csak felhőarcom marad ott változatlanul
az út végéig.

[hazaéréshaiku]

Meglocsolom a növényeimet egy hét után.
Azokat is, amelyek idén már
nem hoznak termést.

Naplószertartás II.

(E. K. Vidulinban)

[HANGYASZERTARTÁS]

Deákcsanyinak

A kápolna előtt a földre hasalva fejedet a küszöbre hajtod.
A kis résen, amit az idő ütött az ajtón
nézel, kémlsz befelé. Semmi különös. Csak a mennyország.
Töredezett kőpadló, néhány fapad.

A félkör alakú oltár előtt kőasztal, ráerősítve előlről egy térdeplő imapad.
Egy freskórészlet borítja a félkörívet, kb. 15. századi, hasalva.
Néhány nagyfejű alak, tehát szentek. Jézusé egy fehér folt.
Az Atya a félhomályban, és a boltív miatt nem látszik.

Körben meszelt fal. Öt lőrésszerű kisablak a magasban, fényszűrővel,
mintha meg lenne tervezve a látvány a hangyák számára,
akik az ajtó alatti résen ki-be közlekednek.
Hasalsz a földön, és tudod, hogy pontosan ilyen lesz.

(Vidulin, Szent Ágota-kápolna)

[haikukamera]

Az autó biztonsági kameráját az útról
a tengerkék égen hullámozó felhőszigetek felé fordítom.
Ahogy a fák lombkoronájának tetejét tisztára mossa.

[VIHARSZERTARTÁS]

Kiülök a haragos tenger elé a sziklára,
onnan olvasok neki. Kortárs szláv nyelvű költőket.
Szeretném megnyugtatni, bár az ereje és a szépsége
lenyűgöz. Suttogva haladok sorról sorra, versről versre.

Úgy érzem, ha jól tudnék legalább egy szláv nyelvet,
megérteném a tengert. Végtelen türelmét és kitartását,
amit annyira irigylek. Olvasok, olvasok csak neki, és
közben látom, ahogy nagyon lassan lenyugszik kicsit.

Büszke vagyok. A költészet hatalmára. Aztán abbahagyom
az olvasást, csak nézem, nézem, és nem tudok betelni vele.
Már hallok is a szél zúgásán, a habok locsogásán túl,
ahogy hozzám beszél. Valami szláv nyelven, amit nem ismerek.